

SCHADUWEN

Leesexemplaar

In de reeks over medium Caro Westerhof:

Wat hij mij zei

En wat als er meer is?

Huid tegen huid

Wanneer wordt een gave een vloek?

Lees ook de thrillers over Kathleen Verlinden!

Alle delen kunnen los gelezen worden.

Hou van mij

Het eerste topboek in de Kathleen Verlinden-reeks

Laat me los

Bij een schreeuw om hulp valt er geen tijd te verliezen

Vergeet mij niet

Wanneer je tot diep in je ziel gebroken bent

Vergeef me

Als vergeten onmogelijk is...

Zuur

Een bijtend scherpe whodunit

Kwijt

Wat als die ene kans bestaat dat zij er toch nog is?

Femme fatale

Het sensueelste verhaal tot nu toe

Het perfecte meisje

Niets is zo perfect als het lijkt!

Gebroken glas

Scherven brengen niet altijd geluk

Carte blanche

Wanneer de inzet hoog is

ANJA FELIERS
Schaduwen

P E L C K M A N S

DEEL 1

Leesexemplaar

Perre

Hij vloekte ingehouden toen hij besepte dat ze dichterbij kwamen.

Hij drukte zijn lichaam stijf tegen de gevel van een huis aan, in de hoop dat ze hem niet zouden opmerken.

Hij moest weer greep krijgen op zijn ademhaling.

Hij had te hard gelopen.

Te hard en ongecontroleerd.

Hij was er als een bange muis vandoor gegaan toen hij hen over het schoolplein had zien naderen.

Perre wist dat hij te veel wist en hij wist ook dat zij dat wisten. Toen hij de blik in Vics ogen had gezien, vreesde hij het ergste. Hij moest maken dat hij wegkwam.

Zo snel als hij kon, met de zware rugzak op zijn rug, had hij zich begeven tussen de wriemelende massa jongeren die de school verlieten, in de hoop dat Vic hem op die manier uit het oog zou verliezen. Niet veel later had hij beseft dat zijn rugzak hem letterlijk in de weg zat. Zonder er verder over na te denken, dumpte hij hem in het struikgewas van het kleine parkje dat dicht bij hun school lag.

Toen hij verder van de school verwijderd was, bevrijd van de ballast van zijn rugzak, merkte hij op dat Vic snel dichterbij kwam. Te snel. Als hij niet reageerde, zou Vic

hem inhalen voordat hij thuis was. Perre moest iets bedenken, maar hij had weinig tijd om een doeltreffend plan uit te bedenken. Niet met Vic achter hem aan, wiens hete adem hij in zijn nek voelde branden.

Hij hoorde zijn naam regelmatig weerklinken, maar Perre negeerde het. Hij reageerde niet.

Hij had maar één optie en dat was thuisraken, zo snel mogelijk. Hoe zijn hoofd ook tolde, hoe hij ook zocht naar een ingeving om dit op te lossen, hij mocht niet twijfelen. Vic had niets goeds in gedachten.

Haastig stak hij de straat over. Hij hoorde niet dat een auto vlak achter hem tot stilstand kwam en dat er een verontwaardigd getoeter weerklonk. Hij dreef voort op adrenaline. Hij moest weg. Weg van Vic.

Toen hij het marktplein op liep, aarzelde hij even, heel even, maar toen knikte hij zichzelf toe en liep resoluut naar de kerk die vlak achter het oude stadhuis lag. Toen hij binnenliep, wist hij waar hij moest zijn. In een ver verleden was Perre nog misdienaar geweest en hij kende zijn weg hier blindelings.

Hij kwam via de zijde van het marktplein binnen. De kerk was leeg.

Een tel bleef hij staan.

Wat zou hij doen?

Hij wist dat hij via de buitendeur van de sacristie kon verdwijnen, maar hij beseftte ook dat hij als een rat in de val zou zitten als die gesloten was.

De kans bestond echter dat Vic hem de kerk niet had zien binnenkomen.

Hij liep verder naar achteren en snelde twee treden op. Terwijl hij zijn ademhaling onder controle probeerde te

krijgen, schoof hij tegen de muur aan, achter een zuil die half in de muur gemetseld was.

Een plots geluid deed hem zijn adem inhouden. Nu pas voelde hij hoe hard zijn hart tekeering in zijn borstkas.

‘Perre?’

Zijn naam weerklonk plotseling in de stille ruimte. De echo kaatste terug op de muren en tegen de glasramen. Toen werd het opnieuw stil.

Perre kon de stilte bijna proeven.

De geluiden van buiten werden gefilterd, alsof geluid iets was wat alleen in een andere dimensie bestond.

‘Ik weet dat je hier bent’, weerklonk de stem opnieuw. ‘Ik heb je naar binnen zien lopen. Het is alleen maar een kwestie van tijd voordat ik je vind...’

Vics stem klonk dreigend.

Perre had niets anders verwacht. Hij wist ook dat Vic gelijk had. Als hij daar bleef staan, zou Vic hem vinden. Hij moest hier weg, maar ook nu besepte hij dat hij weinig opties had.

Perre keek even voorzichtig de kerk in. Nu pas zag hij ook Lieke bij de ingang van de kerk staan. Hij begreep dat hij via die weg al niet meer naar buiten kon.

Toen Perre zag dat Vic langzaam naar voren liep, in de richting van het altaar, besloot hij te handelen.

Zo stil als hij kon, liep hij naar de smalle deur tegenover hem. Opnieuw keek hij de kerk in, maar zowel Vic als Lieke leek hem niet op te merken.

Voorzichtig legde hij zijn hand op de klink van de deur. Toen hij *ze* naar beneden drukte, hield hij zijn adem in.

In de stilte die in de kerk heerste, weerklonk de klik van de klink in het slot buitensporig hard.

Toen Perre geschrokken de kerk in keek, versmolt zijn blik met die van Vic. Even, heel even, leek het alsof hun handelingen bevroren, maar toen riep Vic zijn naam. Opnieuw. Harder.

Perre duwde met zijn schouder de smalle deur open en zonder nog verder na te denken, stoof hij de ijzingwekkend smalle wenteltrap op. De versleten stenen treden maakten het hem moeilijk, maar met vallen en opstaan haastte hij zich naar boven.

Terwijl hij steeds verder omhoogklom, besepte hij dat hij de verkeerde keuze had gemaakt. Ook hier kon hij geen kant op. Dat besepte hij nu, maar hij had geen andere optie meer dan verder naar boven te vluchten.

Buiten adem bereikte hij de deur naar de klokkentoren. De haastige voetstappen van Vic ergens dieper op de trappen stuwden hem verder.

In de klokkentoren bleef hij een tel staan. Hij staarde verbijsterd in het rond, maar ook nu had hij geen tijd om na te denken.

De smalle houten trappen in de klokkentoren, die naar de top van de toren leidden, boven de klokken, leken meer op veredelde ladders. Perre haastte zich erheen en terwijl hij zijn voeten sport per sport zette, voelde hij hoe zijn ademhaling steeds moeizamer en pijnlijker werd. De houten trap was steil, de treden waren uitzonderlijk smal, zijn voeten leken te groot. Toen hij de deur ergens onder zich hoorde opengaan, wist hij dat ook Vic de klokkentoren bereikt had. Hij hoorde hoe die verwijten naar zijn hoofd slingerde, maar zijn eigen gehijg vervormde de woorden tot zinloze klanken.

Hij haastte zich de tweede houten trap op. Daar bleef

hij even staan. Zijn ademhaling schuurde pijnlijk in zijn borstkas.

Hij stond voorovergebogen, met zijn handen op zijn knieën, zocht de controle die hij nodig had om de laatste trap te kunnen nemen naar de top van de kerktoren. Hij zocht naar antwoorden, naar woorden die Vic moesten geruststellen. Die hem duidelijk zouden maken dat hij Vic en Lieke niet zou verraden. Ondanks alles wat zij gedaan hadden. Ondanks alles wat zij verzuimd hadden te doen...

Half strompelend liep hij over de houten constructie naar de laatste smalle houten trap in het midden van de toren. De grote klokken bevonden zich nu recht onder hem.

Met zijn laatste krachten hees hij voet per voet omhoog. Terwijl hij halverwege de trap was, hoorde hij Vic al onder zich. Hij had Perre zo goed als ingehaald.

Dat verbaasde hem.

Hoe kon het dat Vic zo gemakkelijk de voor hem onbekende en moeilijke trappen op raakte?

Het voelde alsof Perre zijn laatste krachten verspeeld had, toen hij helemaal boven in de toren aankwam. Hij liep onmiddellijk op een van de ramen in de toren af, leunde naar voren en zoog de frisse lucht in die opnieuw zuurstof in zijn hoofd en lijf moest brengen.

Pas toen Vics stem achter hem weerklonk, keek hij om.

Ook Vic ademde zwaar.

Hij schudde het hoofd, leunde met zijn handen op zijn bovenbenen en keek Perre onbegrijpelijk aan.

‘Waar zit je verstand, man?’ bracht hij toen uit.

‘Wat had je gedacht? Dat ik zou opgeven? Dat ik je zomaar zou laten gaan?’

Perre keek hem zwijgend aan. Even stonden ze stil

tegenover elkaar. Toen liep Vic vastberaden op hem af. Hij greep Perre vast bij zijn shirt en duwde hem vervaarlijk tegen de rand van het open raam aan.

Vics ogen waren nu heel dicht bij die van Perre, maar de afstand tussen hen kon niet groter zijn.

Perre sloot zijn ogen en ademde diep in. Hij wilde het niet, maar nu, op dit vreselijke moment, kon hij alleen maar aan zijn beste vriend Raven denken.

Hij zag het gezicht van Raven voor zich. De eeuwige voorzichtige glimlach die om zijn lippen hing, de verwonderde blik die hij kon hebben als Perre iets vertelde.

Perre slikte en schudde zijn hoofd. Tranen drongen in zijn ogen.

Wat was hij stom geweest. Wat had hij gedaan? Hij had zijn vriend gisterenavond nooit alleen mogen achterlaten. Hij had een voorgevoel gehad toen hij zag dat Raven gedronken had. Raven kon niet tegen drank. In ieder geval niet in de hoeveelheden die hij gisterenavond gedronken moest hebben.

Perre had moeten aandringen. Hij had hem mee moeten nemen, eisen dat hij niet zou vertrekken zonder Raven.

Maar tegelijkertijd wist Perre ook dat hij niet op kon tegen Lieke. Knappe Lieke, die maar even met haar haar moest gooien om Raven te krijgen waar ze wilde. De manier waarop ze gisterenavond aan Ravens arm hing, was veelbetekenend. Natuurlijk ging Raven liever met haar mee dan met hem. Wat had Perre verwacht? Wat had hij in godsnaam wel gedacht?

Hij schudde zijn hoofd toen hij dacht aan zijn dode vriend. Het nieuws had hem verbijsterd vandaag, meer dan hij had laten blijken.

De druk rond zijn nek werd steviger en toen hij zijn ogen opende, keek hij opnieuw in Vics ogen.

‘Jij weet te veel’, zei hij alleen maar. ‘Veel te veel...’

Perre probeerde Vic van zich af te schudden, maar dat lukte niet.

‘Je weet niet wat ik weet’, zei hij zacht maar duidelijk. De tranen in zijn stem waren duidelijk hoorbaar.

Even verscheen verbazing in Vics ogen. Of was het twijfel?

Zwijgend bleef hij Perre aankijken. Toen liet hij hem plotseling los.

Perre hapte naar adem en schudde vertwijfeld het hoofd.

‘Jullie hoeven niet bang te zijn. Van mij zullen ze niks horen... Ik kan zwijgen... Beter dan je denkt...’

Opnieuw las Perre de twijfel in Vics ogen toen die een voorzichtige stap naar achteren zette.

‘Als jij mij met rust laat, laat ik jullie met rust... Dat belooft ik...’

Perre hoorde de angst in zijn woorden doorschemeren. Hij beseftte dat ook Vic dat onmogelijk kon negeren.

Vic staaarde Perre even sprakeloos aan.

‘Ik geloof je niet’, zei hij toen. Hij keek Perre opnieuw recht in de ogen. ‘Je zegt maar wat. Je zou alles zeggen om hier weg te komen...’

Perre glimlachte triest.

‘Ik weet dat je me niet gelooft... Waarom zou je me ook geloven...’ Hij schudde zijn hoofd mistroostig. Hij wist dat hij Vic niet zou kunnen overtuigen. Ook niet met de woorden die hij zo graag hardop wilde uitspreken, want over één ding had Vic gelijk: Perre wist inderdaad te veel.

Hij zou zo graag hardop willen uitspreken wat hij wist,

maar dat kon niet. Dat was onmogelijk. Niet zonder nog meer brokken te maken.

Hij slikte moeizaam en voelde hoe de tranen over zijn gezicht stroomden, maar hij hield ze niet tegen.

‘Nee’, schudde Vic toen zijn hoofd. ‘Ik geloof je niet. Je liegt, jongen.’

Voordat Perre besepte wat Vic deed, was het al te laat.

Hij zette een stap dichterbij en keek hem grimmig aan.

Op dat ogenblik sloeg de torenklok onder hen.

Hard.

Oorverdovend hard.

Zowel Perre als Vic schrokken.

Intuïtief deed Perre een stap achteruit. Hij klapte bijna achterover uit het torenraam.

Even leek het alsof hij zijn evenwicht zou verliezen... Even maar.

Vic staarde Perre aan. Alsof er in zijn hoofd pijlsnel een plan ontstond.

Toen de klok opnieuw sloeg, sloeg Vic toe.

De blik in zijn ogen was boosaardig, maar Perre had dat te laat door.

Toen Vic hem duwde, opnieuw én opnieuw, harder en harder, probeerde hij zich te verweren, maar hij voelde hoe hij de totale controle over zijn lichaam verloor. Wanhopig hapte hij naar adem, wilde hij Vic tegenhouden. In een reflex strekte hij zijn handen uit naar de rand van het raam, maar Vics geduw deed hem ongenadig achterover klappen. Zijn benen droegen hem niet langer.

Perre wilde schreeuwen, zo hard als hij kon, de ziel uit zijn lijf, maar alle geluiden bleven roerloos in zijn keel steken.

De diepte slokte hem op. Hij maaide nog met zijn armen, maar alles wat hij deed was zinloos.

De klap op het marktplein was hard en maakte een einde aan alles.

Emilie

Ze had net haar handtas op de keukentafel gezet en Silke had hongerig de deur van de koelkast opengetrokken, toen de deurbel weerklonk.

Emilie keek verstoord op. Ze waren nog maar net thuis. Ze hadden hun jassen nog aan. Ze had nog niet de tijd gehad om op adem te komen.

‘Mag ik die chocomousse van gisteren nog?’

Emilie wilde al naar de voordeur lopen, maar toen ze zag dat Silke van de gelegenheid gebruikmaakte om haar zin door te drijven zonder het antwoord van haar moeder af te wachten, greep ze Silkes arm vast en nam het glaasje chocomousse uit haar handen.

‘Nee, Silke’, zei ze verstoord en zette het glaasje op het aanrecht. ‘Neem een yoghurtje. Of nee, een banaan of zo.’

Toen de deurbel opnieuw weerklonk, haastte ze zich de keuken uit, in de richting van de voordeur. Ze vroeg zich af waarom Perre de deur nog niet had geopend. Ze vermoedde dat hij weer languit op zijn kamer lag, verdiept in zijn PlayStation.

Geërgerd keek ze naar boven, alsof haar frustratie op die manier moeiteloos zou verdwijnen. Ze had de neiging Perres naam te roepen, maar de zekerheid dat er iemand voor de deur stond die haar zou kunnen horen en haar

geroep verkeerd zou interpreteren, weerhield haar daarvan.

Snel ontdeed ze zich van haar jas en hing die over de kleine fauteuil die in een hoek van de gang stond.

Toen Emilie de deur opende en ze daar plotseling twee politieagenten zag staan, was ze even verbaasd. Ze staarde hen niet-begrijpend aan en schudde toen onzeker haar hoofd.

‘Excuseer’, zei een van de agenten. Het viel Emilie op hoe jong hij eruitzag. ‘U bent toch Emilie Maes?’

Emilie knikte terwijl ze onbewust haar hand rond de deur klemde. Een onheilspellend gevoel maakte zich van haar meester.

‘Mogen we even binnenkomen?’

Emilie keek van de ene agent naar de andere. Een vreselijk gevoel be kroop haar en deed haar hart sneller slaan. Waarom stonden deze agenten aan haar deur? Met bli kken waaruit ze weinig goeds kon afleiden? Wat was er in hemelsnaam aan de hand?

Beweging achter haar deed haar omkijken.

Silke was haar achterna gekomen en leunde plotseling tegen haar been aan. Ze had haar jasje zelf al uitgetrokken. Emilie legde haar hand nu op Silkes tengere schou dertje.

Emilie had de neiging om vragen te gaan stellen. Haar gedachten tuimelden in haar hoofd, maar tegelijkertijd probeerde ze zichzelf gerust te stellen. Ze moest niet altijd van het ergste uitgaan. Wat kon er nu misgaan? Zij en haar kinderen waren hier. Bij haar ouders was ze net nog geweest, want die hadden Silke van school gehaald en op haar gepast tot zij haar daar was gaan afhalen.

Zou er iets zijn met Mitch, haar ex-man? Had hij weer

gedronken en zich in de nesten gewerkt? Goddank was ze al enkele jaren bij hem weg en had ze die kopzorgen tenminste niet meer.

‘Kom maar binnen’, zei Emilie en terwijl zij en Silke een stap achteruit deden, liet ze de twee agenten binnen. Ze liep hen voor naar de woonkamer en daar namen ze plaats tegenover elkaar in de fauteuils.

‘Waar kan ik jullie mee helpen?’ vroeg Emilie terwijl ze moeizaam glimlachte.

‘Misschien is het beter dat we u even alleen spreken?’ sprak de agent die zo jong leek. Het viel Emilie op dat zijn blik even rustte op Silke, die de agenten nieuwsgierig aanstaarde.

Shit, dacht Emilie. Dus het ging toch over Mitch. Ze betrapte zich erop dat ze nu toch ongerust werd. Uiteindelijk was hij Perres en Silkes vader. Hoe zij ook over hem dacht.

‘Liefje’, zei Emilie nu terwijl ze haar dochter over haar blonde haartjes streek. ‘Loop jij even naar boven naar je kamer? Ik wil even met deze meneer en mevrouw spreken. Speel maar een spelletje op je Nintendo Switch, oké?’

Silkes ogen werden groot van ongeloof, maar omdat ze dacht dat haar moeder zich nog zou kunnen bedenken, aarzelde ze niet, maakte een vreugdesprongetje en haastte zich toen de kamer uit.

Emilie keek haar dochter na en wachtte totdat ze haar voetstappen op de trap hoorde weerklinken. Toen richtte ze zich opnieuw tot de agenten.

‘Er is iets gebeurd...’ zei ze toen voordat de agenten ook maar iets konden zeggen.

‘Ja’, knikte de agente.

‘Met mijn ex-man Mitch, neem ik aan. Met de vader van mijn kinderen...’

De jonge politieagent trok zijn gezicht in een vreemde grimas en schudde toen voorzichtig zijn hoofd.

‘Er is inderdaad een ongeluk gebeurd’, zei hij langzaam. Het leek alsof hij dat bewust deed, zodat de woorden tot Emilie zouden kunnen doordringen.

‘Maar niet met uw ex-man.’ Hij keek haar indringend aan, alsof hij hoopte dat Emilie zelf een besluit zou kunnen vormen, maar toen zij hen verbaasd aankeek en haar hoofd niet-begrijpend schudde, ging hij verder.

‘Uw zoon Perre...’ zei de jonge agent. Opnieuw liet hij een pauze vallen na zijn woorden, alsof hij daarmee het onheil dat hij zou brengen ongedaan kon maken.

Emilie voelde haar maag samentrekken.

Perre? Waarom werd Perres naam genoemd. Had hij iets uitgehaald? Waren de agenten daarom hier?

Maar voordat Emilies gedachten gevormd waren, herhaalde de agent zijn eerdere woorden.

‘Er is vandaag een ongeluk gebeurd’, zei hij. Zijn woorden klonken aarzelend, maar tegelijkertijd duidelijk. ‘Een ernstig ongeluk.’

‘Perre?’ herhaalde Emilie. ‘Heeft Perre een ongeluk gehad? Maar...’ Even keek ze verbaasd naar de deur van de woonkamer, die hen scheidde van de gang en de trap naar boven. ‘Maar Perre zit toch op zijn kamer?’

De agent schudde zijn hoofd en keek haar met gekwelde blik aan.

‘Nee’, zei hij toen. Zijn nee bleef pijnlijk in de kamer hangen. Ondertussen maakten Emilies gedachten sprongen. Vreemde sprongen die ze wilde tegengaan.

Emilie dacht aan de gesloten keukendeur. Hoe vaak had ze al niet tegen Perre gezegd dat hij die moest afsluiten als hij thuiskwam van school en boven met zijn PlayStation ging spelen. Hoe vaak had hij dat verzuimd te doen. Het bracht vaak gemopper en discussies met zich mee. En vandaag was de keukendeur wel gesloten geweest, toen zij met Silke thuis was gekomen. Emilie was er even verbaasd over geweest, maar op een goede manier. Ze was het al snel vergeten.

Tot nu.

‘Perre heeft een ongeluk gehad’, herhaalde ze de woorden van de agent, die haar nog steeds met een pijnlijke blik aanstaarde. ‘Een ernstig ongeluk...’

Ze kreeg de woorden nauwelijks uit haar mond, maar toch had ze geen keuze.

‘Hoe ernstig?’

Ze dwong zichzelf de agent aan te kijken en in zijn blik zag ze haar eigen angst weerspiegeld.

Haar gedachten werden eensklaps tentakels die zich genadeloos om haar hart schroefden.

‘Het spijt ons’, zei de andere agente plotseling. Ze keek Emilie hoofdschuddend aan. ‘Hier zijn geen juiste woorden voor. Uw zoon Perre is overleden.’

Emilie hoorde de woorden. Ze wist wat ze betekenden, maar het leek alsof ze niet echt tot haar doordrongen. Alsof ze het niet kon geloven. Nee, ze wou het niet geloven.

‘Mama?’

Haar blik werd plotseling naar de deur getrokken.

Silke stond in de deuropening, keek haar ongeduldig aan.

Had ze iets gevraagd? Emilie wist het niet.

‘Ik krijg de Nintendo Switch niet aan. En ik vind Perre niet...’

Zwijgend staarde Emilie haar dochtertje aan. Toen vloog ze plotseling op. Ze hoorde een van de agenten achter haar iets zeggen, maar ze liet de woorden voor wat ze waren.

Ze haastte zich de trappen op. Het drong niet tot haar door dat Silke haar achterna kwam. Ze liep de slaapkamer van Silke voorbij. Haar blik werd naar de deur van Perres kamer gezogen. De gesloten deur, de immer gesloten deur, gaf haar even hoop. Hij moest thuis zijn. Het kon niet anders.

Ze hield halt voor de deur en voelde hoe haar hart bonsde in haar borstkas.

Ze klopte niet aan, ook al wist ze dat hij daar een hekel aan had, wanneer ze zomaar zijn kamer binnenging. Ook al deed ze dat nooit meer, zomaar binnenstormen. Niet zonder goed excuus.

Toen ze de kamer binnenkwam, wist ze meteen dat die leeg was. Tragisch leeg.

Ze staarde naar het onopgemaakte bed.

Naar de haastig uitgetrokken pyjamabroek die als een zielig hoopje op de grond lag.

Ze keek naar de lege bureaustoel.

Ze zag alles, en tegelijkertijd niets.

Emilie sloeg haar hand voor haar mond terwijl de woorden van de agenten tot haar doordrongen.

Koude rillingen gleden over haar lichaam.

Haar hart kromp pijnlijk in elkaar.

De wanhoop overspoelde haar langzaam, maar ongenadig.

Lieke

‘We hadden hem nooit achterna mogen gaan’, zei Lieke.

Ze dempte haar stem terwijl ze de deur van haar slaapkamer achter Vic dichtdeed.

Terwijl ze de kap van haar hoody van haar hoofd deed, keek ze Vic ongelovig aan.

‘Ik kan niet geloven wat er gebeurd is... Ik kan niet...’

Ze schudde haar hoofd en ging vertwijfeld op haar bed zitten. Ze durfde Vic niet aan te kijken. Ze was bang dat haar angst in zijn ogen weerspiegeld stond. Ze was bang dat Vic dat niet zou kunnen verdragen.

Maar Vic was opvallend stil.

Verontrustend stil.

Hij ging naast Lieke op het bed zitten, maar sprak geen woord. Zijn handen lagen roerloos in zijn schoot en vormden een schril contrast met de chaos die woedde in Liekés hoofd.

Het geluid van een sirene ergens in de verte deed Lieke opkijken. Was dat een ziekenwagen?

Ze keek Vic nu toch aan.

‘Zou het kunnen dat...?’ Er klonk een flintertje hoop door in haar stem terwijl ze Vics blik zocht.

‘Vergeet het’, zei Vic hoofdschuddend. Zijn stem klonk toonloos, op het randje van kil. ‘Zo’n val overleeft niemand. Niemand.’

Liekes hoop werd meteen genadeloos de grond in geboord, maar ook al wilde ze het zo graag tegenspreken, ze beseftte dat Vic gelijk had. Ze had Perre zién vallen, ze had verbijsterd toegekeken hoe Perres lichaam met een vreselijke klap op het marktplein was terechtgekomen.

Terwijl zij Perre verslagen had aangestaard en ze niet bij machte was ook maar iets te doen, waren de ontzette kreten van de mensen op de terrassen rond het marktplein tot haar doorgedrongen.

Terwijl een aantal omstanders onthutst naderbij kwam, had zij alleen maar toegekeken. Ze wist dat Vic achter Perre aan gelopen was, de kerk in, de klokkentoren in.

Vic had Lieke gezegd beneden te wachten. Buiten. Hij zou het allemaal wel oplossen. Hij had gezegd dat het daarboven te gevaarlijk was. Dat Lieke de smalle wenteltrap niet kende. Dat de steile houten trappen boven in de kerktoren te smal en te verraderlijk waren. Dus was Lieke beneden gebleven. Met lichte tegenzin. Ze wilde erbij zijn wanneer Vic Perre confronteerde. Ze wilde weten wat Perre wist. En of hij in staat was hen te verraden. De blik in Vics ogen wees er echter op dat hij onvermurwbaar was.

Lieke was tussen de auto's die op de markt geparkeerd stonden gewandeld, een beetje verder weg van de kerk, en ze had postgevat bij het prachtige oude stadhuis. Ze leunde tegen de muur en gluurde sluiks naar boven. Alsof ze hoopte dat ze kon zien wat er zich achter de muren van de kerktoren afspeelde.

Minuten verstreken en Lieke voelde hoe haar geduld op de proef gesteld werd. Totdat het slaan van de klok in de kerktoren haar deed schrikken. Haar blik ging vanzelf omhoog. Op dat ogenblik zag ze hoe het lichaam van

Perre achteroversloeg en hij uit het raam van de kerktoren naar beneden viel.

‘Oh my God.’

Lieke herinnerde zich vaag hoe ze die woorden hardop had uitgesproken en ontdaan haar hand voor haar mond had geslagen.

Ze stond daar maar. Roerloos. Ze zag enkele mensen toesnellen, terwijl anderen verbouwereerd hun blik afwendden.

Ook Lieke was niet bij machte iets te ondernemen. Zij staaarde naar het lichaam van Perre dat daar akelig stil op de grond lag. Zijn armen lagen in een vreemde houding. Alsof ze niet echt bij zijn lichaam leken te passen. Zijn hoofd leek geknakt.

Ze wist niet hoelang ze daar had gestaan. Wel zag ze hoe steeds meer omstanders verschenen. Hoe mensen zich over Perre bogen. En ook al kon ze Perres gezicht niet zien, hun gezichten vertelden haar wat ze al wist.

Opnieuw keek ze naar boven. Ze vroeg zich af waar Vic was. Ze vroeg zich af wat er gebeurd was.

Een hand om haar arm verbrak de trance waarin ze leek te verkeren. Ze keek Vic recht in de ogen. Wat ze zag, beviel haar niet.

‘Kom’, zei hij alleen maar.

Als Vic er niet was geweest, had ze daar nog gestaan. Zonder dat ze het beseft had, had hij haar bij haar hand genomen en had hij haar weggeleid van het marktplein. Weg van de plek des onheils. Weg van het drama.

Dat de kerk leeg was, was een geluk bij een ongeluk.

Zo onopvallend mogelijk hadden ze de omgeving van de kerk verlaten.

Dat Lieke in een reflex gehandeld had, besepte ze nauwelijks. Ze voelde zich nog steeds verdoofd. Alsof alles wat gebeurd was één pijnlijke nachtmerrie was die steeds erger en gruwelijker werd en waar geen ontkomen aan was.

‘Het wordt steeds erger, Vic’, zei ze terwijl ze zelf hoorde hoe de angst haar woorden omklemde. ‘We moeten iets doen... We kunnen dit zo niet laten. Dit is te erg. Te erg voor woorden. Wat als dit uitkomt? Wat dan?’

Vic schudde zijn hoofd terwijl hij voor zich uit staaarde. ‘Dit mag niet uitkomen’, zei hij krachtig. ‘Als dit uitkomt zijn onze levens voorbij. Dat snap je toch ook... Niemand zal genade met ons hebben.’

‘Maar wat is er dan gebeurd daarboven, Vic? Wat heb je...’

Lieke beet op haar onderlip en sloot haar ogen. Ze kon de woorden niet hardop uitspreken, maar ze meende wat ze eerder gezegd had. Dit werd alleen maar erger. Wat gisterenavond als een flauwe grap begonnen was, was geëxplodeerd in hun gezicht. Alles was uit de hand gelopen. Alles. En ze konden de tijd niet terugdraaien. Lieke kon zich nauwelijks voorstellen wat Vics woorden betekenden, maar ze wist dat hij gelijk had.

‘Wat als er bewijs is dat wij daar waren? Wat als dat ontdekt wordt, Vic?’

Vic stond plotseling op en liep naar het raam dat uitkeek op de straat. Er klonk opnieuw een sirene in de verte.

‘Dat mag niet gebeuren’, zei Vic stellig.

Lieke keek op naar Vics rug en schudde opnieuw haar hoofd.

‘Ze zullen ons vinden, Vic’, zei ze toonloos. ‘Het is alleen een kwestie van tijd voordat ze zullen beseffen dat de dood van Raven te maken heeft met Perres ongeluk.’

Vic zweeg.

‘Die twee waren vrienden’, voegde Lieke eraan toe. ‘Dat maakt dit alles sowieso verdacht.’

Een tijdlang bleven Liekes woorden halsstarrig in de kamer hangen. Toen draaide Vic zich plotseling om.

‘Dat kan ook in ons voordeel spelen’, zei hij toen. Hij glimlachte op een vreemde manier en keek Lieke aan. Lieke hield niet van de glinstering die in zijn ogen lag.

‘Natuurlijk! Die twee waren inderdaad vrienden’, herhaalde Vic Liekes woorden langzaam. ‘We hoeven het antwoord niet verder te zoeken dan daar.’

Lieke schudde niet-begrijpend haar hoofd.

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

Vic schudde zijn hoofd en deed teken dat Lieke stil moest zijn.

‘Shhh’, zei hij overbodig, alsof hij bang was dat Liekes woorden zijn gedachten zouden verstoren. Hij liep langzaam op en neer door de kamer. Ondertussen rijpte er een plan in zijn hoofd.

Hij hield plotseling halt en keek naar Liekes bureau. Zonder te aarzelen liep hij erop af en trok enkele lades open.

Zijn blik viel op een blocnote. Hij griste een pen van het bureau en staarde even zwijgend naar de blocnote. Lieke was nieuwsgierig geworden en stond op. Terwijl ze over Vics schouder heen keek, zag ze hoe hij in drukletters enkele woorden neerschreef.

‘Voor mij hoeft het niet meer. Zonder jou wil ik niet leven.’

Hij staaarde naar het blad voor zich en zweeg.

‘Wat doe je?’ fluisterde Lieke terwijl ze haar adem inhield.

Vic schudde zijn hoofd en trok het blad van de blocnote af.

‘Voor mij hoeft het niet meer. Zonder jou kan ik niet verder.’

Opnieuw staaarde hij een tijdlang naar de woorden op het blad. Toen vouwde hij het op en stak het in de achterzak van zijn jeansbroek.

Hij keek Lieke aan en liep plotseling naar de deur.

‘Kom’, zei hij toen. ‘We hebben nog een klusje te klaren. Met een beetje geluk zijn we nog op tijd.’

Lieke staaarde hem na terwijl hij de deur opende en zonder haar de gang in liep.

Even bleef ze sprakeloos staan. Toen drong het tot haar door dat ze alleen was en als ze iets niet wou, was het hier alleen achterblijven. De vreselijke beelden in haar hoofd, Perre levenloos op het marktplein, zijn geknakte lichaam, verdrong ze naar de achtergrond.

‘Wacht’, riep ze terwijl ze werktuiglijk weer in beweging kwam. ‘Wacht, Vic... Ik kom mee.’

Emilie

‘Mama, waar is Perre?’

Silke stond plotseling achter haar en keek haar moeder vragend aan.

Emilie slikte en schudde haar hoofd. De woorden in haar hoofd hadden betekenis gekregen. Ze wist dat de agenten beneden de waarheid hadden gesproken, maar ze was nog niet klaar om ze zelf hardop uit te spreken.

Niet tegen haar dochter.

Niet tegen zichzelf.

Het weerklinken van de deurbel deed haar opkijken.

Ook Silke deed een stap achteruit.

Er flakkerde hoop op in Emilies borstkas, ook al wist ze dat het vergeefs was.

Ze haastte zich de trappen af, struikelde haast en toen ze wanhopig de deur openrukte en daar Katja zag staan, wist ze dat dat maar één ding kon betekenen.

Voordat Emilie ook maar één woord kon spreken, had Katja een stap dichterbij gedaan en zaten haar armen al rond haar lichaam.

Emilies lijf schokte terwijl ze zich vastklampte aan haar zus.

‘Is het waar?’ bracht ze er met moeite uit. ‘Is Perre...?’

Katja knelde haar lichaam steviger tegen dat van Emilie aan en nu pas welden de tranen op in Emilies ogen.

‘Ja’, fluisterde Katja met verstikte stem. ‘Ja, het is waar.’
Het geluid dat Emilie voortbracht kon nauwelijks menselijk genoemd worden. Haar lichaam schokte terwijl de vreselijke waarheid in alle hevigheid tot haar doordrong.

Een tijdlang klampte ze zich zo vast aan haar zus.

Een stemmetje achter haar deed haar terugkeren in de werkelijkheid.

‘Mama? Wat is er? Waarom huil je?’

Ze voelde hoe Silkes armen haar heen omknelden.

Katja liet haar los en keek haar zus voorzichtig aan, alsof ze zo peilde of Emilie genoeg kracht had om op haar eigen benen te blijven staan.

Toen zakte Katja door haar knieën en keek Silke aan, die met bange ogen naar haar tante staarde.

Katja streek een pluk haar uit Silkes ogen en keek haar nichtje met een triestige glimlach aan.

‘Er is een ongeluk gebeurd met broer, Silke.’

Katja wachtte totdat ze zag dat haar woorden door Silke begrepen werden.

‘Is hij dood?’ vroeg Silke. De eenvoud van haar vraag trof Emilie.

Silke keek met een indringende blik van haar tante naar haar mama, maar toen die haar blik afwendde, keek ze weer terug.

‘Ja’, zei Katja met aarzelende stem. ‘Ja, je broer is gevallen. Hij is heel hard gevallen.’ Ze liet een pauze tussen haar woorden.

‘We konden Perre niet meer helpen. Hij is dood, Silke.’

Katja streek een plukje haar uit Silkes gezicht.

‘Het spijt me dat ik je dat moet vertellen.’

Silke knikte stil en pulkte aan het shirt dat ze droeg.

‘Was jij bij hem?’

‘Niet toen het gebeurde,’ zei Katja stil, ‘maar mijn collega’s van de politie hebben mij onmiddellijk gebeld toen ze wisten dat het om Perre ging.’

‘Omdat jij ook een soort politieagente bent’, knikte Silke.

‘Ja, ze vonden dat ik het moest weten.’

‘En jij hebt Perre gezien?’

Katja knikte stil, maar keek toen naar Emilie.

‘Zullen we even naar de woonkamer gaan?’ vroeg ze. ‘Dan kan ik je alles vertellen wat ik weet.’

Emilie had haar armen in een beschermende reflex rond haar lichaam geslagen en rilde toen Katja haar aankeek.

Katja stond op en sloeg haar arm rond Emilies middel.

‘Kom’, zei ze terwijl ze ook Silkes hand vastnam.

Ze leidde hen beiden naar de woonkamer.

‘Heb je al wat gegeten, Silke?’ sprak Katja tegen haar nichtje. ‘Je bent vast nog niet zo lang thuis.’

Silke schudde haar hoofd.

‘Er is nog wat chocomousse van gisteren’, zei ze met twijfelachtige stem. Ze vermeed oogcontact met haar moeder, maar het drong nauwelijks tot Emilie door wat Silke zei.

‘Ga jij die chocomousse maar opeten’, knikte Katja. ‘Els gaat even met je mee. Is dat oké?’ zei Katja terwijl ze naar de agente wees. Els deed voorzichtig twee stappen dichterbij.

‘Als jij nu even met haar meegaat, dan kan ik met mama praten.’

Er zat niets van protest in Silkes ogen, alsof ze op de

een of andere manier leek te begrijpen dat het belangrijk was dat Katja even met haar moeder alleen was.

‘Oké’, knikte ze stil. Els glimlachte en nam Silke bij de hand.

‘Waar wil je graag gaan zitten?’ vroeg ze. ‘Op je eigen kamer of in de keuken?’

‘In de keuken’, zei Silke stellig.

Ze keek nog even naar haar moeder, maar die had al plaatsgenomen in een van de zetels en lette niet meer op haar.

‘Wat is er gebeurd, Katja?’ fluisterde Emilie. Ze keek haar zus, die rechercheur bij de Bilzense politie was, met een lege blik aan. ‘Je zei dat hij gevallen was... Perre is gevallen...’ Ze schudde ongelovig haar hoofd. ‘Het kan toch niet dat het zo ernstig is dat hij daar het leven bij laat?’

Katja was tegenover Emilie gaan zitten en keek haar zus nu recht in de ogen.

‘Perre is van de kerktoren van Bilzen gevallen...’

Emilie hoorde de woorden en langzaam, heel langzaam zakte haar mond open.

‘Van de kerktoren...? O mijn God...’ Ze sloeg haar hand voor haar mond en schudde haar hoofd vertwijfeld.

‘Maar, hoe kan dat? Hoe kan hij van de kerktoren gevallen zijn? Waarom was hij daar? Wat deed hij daar?’

Emilie keek Katja vertwijfeld aan.

‘We weten het niet, Emile. Op dit ogenblik weten we niet juist hoe en wat, maar... zou het een wanhoopsdaad geweest kunnen zijn?’

Katja’s stem had zacht geklonken. Alsof ze zelf bang was om dit woord uit te spreken.

Emilie hoorde wel wat Katja zei, maar het duurde secondelang voordat het tot haar doordrong wat Katja bedoelde.

‘Een wanhoopsdaad?’ herhaalde ze ongelovig.

‘Ja, we denken niet dat Perre zomaar uit de kerktoren gevallen is.’ Ze zweeg even omdat ze waarschijnlijk vermoedde dat de rest van haar woorden alles alleen maar erger zou maken. Emilie staaarde Katja een moment sprakeloos aan.

‘Maar wat zeg je nu? Wat bedoel je nu? Dat Perre bewust van de toren gesprongen is?’

Katja beet op haar onderlip en keek Emilie indringend aan.

‘We weten niets zeker... Sowieso is het vreemd dat hij daar op die plek was... Het kan gaan om een wanhoopsdaad, maar er kan natuurlijk ook meer aan de hand zijn.’ Uit Katja’s ogen sprak eveneens twijfel. ‘We sluiten niets uit. Sowieso wordt Perres dood gezien als een ongewoon sterfgeval.’

‘Een ongewoon sterfgeval...’ Emilie herhaalde de woorden toonloos, maar het leek niet alsof ze begreep wat Katja haar vertelde.

Katja nam Emilies hand vast.

‘We gaan alles onderzoeken, Emilie. Alles. Waarom hij daar was. In welke gemoedstoestand hij zich bevond. Of hij daar alleen was of dat er misschien toch iemand bij hem was... Op dit moment weten we een aantal dingen, maar eigenlijk is het nog bijster weinig.’

Emilie knikte stil en staaarde naar de hand van Katja op de hare.

De politieagent die Emilie het slechte nieuws had